

MRTVOLA SEM, MRTVOLA TAM.

Vasil Roman

V neděli před večerí, v ten den, kdy v noci málem strachem a vztekem přijdu o rozum, dohráváme jednu z posledních partiček žolíků. Nic doposud nenasvědčuje tomu, že zažiji horor, který se mi navždy nesmazatelně vryje do paměti. Mám vynikající kartu. Čekám pouze na mizernou pikovou desítku, abych mněl čistou postupku a mohl hrát na spodní křížovou dvojku. Prozatím ještě není nikdo vyložený, takže kdyby mi ta potvora přišla, zavřel bych z ruky. To by znamenalo přínos ve formě dvojnásobku výhry. Dohromady osm korun a čtyřicet haléřů.

Třiatřicetiletý tuberák Onofry najednou zničehonic praští kartami o stůl a řekne:

„Panové, mám hlad, jdu leštit bambus" vyskočí od stolu a jde na záchod. Všichni víme, že onanuje hlavně tehdy, když má hlad. Ale někdy se stává, že si dá čísílko i na plný žaludek. Říkává, že takhle alespoň zapomene na strasti života, a svět je prý pak mnohem hezčí. Dnes to však přežene. Vlasatý feťák Holáň zařve: „Ten hajzl si vybral správnou chvíli, smrad jeden, ví přesně kdy má pláchnout. Dívej se, to je karta a to čuně, chcípák mizerný, prdne do bot..." Strká mi listy před nos. A má pravdu, ten chlívák pláchl včas, zavřel bych já, anebo feťák.

Dvacetiletý sadista Déžo Kováč z Dunajské Stredy se taky naštve. Praští pěstí do stolu. Karty se rozletí na všechny strany po místnosti:

„Bazmek, Ištelem, já mu jednou uříznout ten zatracený pind'oura! Takový buzeranský kišásoň. Kety, dvě karta, bazmek a dvě osumdesát od každého by mě říkat pane," řekne a funí přitom vzteky, jako buldok. To by nebylo nejhorší, ale ten skřípot zubů, bych vám slyšet nepřál.

Já, jediný alkoholik v této povedené partaji zkrachovaných individui jsem pochopitelně naštván taky, ale dávat najevo své pocity je ošemetné. Personál si všímá jakýchkoli projevu nervozity a pak každý prd navíc hlásí primáři. Ubíhá mi třetí měsíc soudem nařízené protialkoholní léčby, nemohu si dovolit kvůli podělaným kartám, ohrozit slibné vyhlídky na propuštění. Pokud vše dopadne dobře, koncem září mohu být venku z té mizérie, která tady vládne. Říkám si: jen se vole nenechej vyprovokovat k žádným nepřístojnostem a můžeš se za pár týdnů nalévat v hospodě bahnem.

„Jen ho nechte, ať se potěší, co jiného tady taky může dělat?" snažím se je uklidnit.

„Leštit, bazmek furtom jenom leštit. Já levá, pravá taky, ale ne bazmek, když hrát karty s Fijam, jako váma kámoši!" usadí mě Déžo.

„Sakra, zajímalo by mne, odkud se v něm bere tolik energie, že je pořád hladový". Zavtipkuje Holáň a prská smíchy. Taky mi je do smíchu, tak se snažím přiložit do placu svoji trošku:

„No, říká se, že tuberáci z neznámých důvodu, jsou potentnější, než zdraví."

„Fijam, co to je tento počencnější, Basom azaňád?" zeptá se svojský sadista.

„Že mu slouží lip, než třeba tobě nebo mně. Prý je to nedostatkem kyslíku. Nejsem doktor, nemůžu říct jestli to je pravda, ale někteří tak říkají. " snažím se oblbnout Déžu. Vím proč to říkám. Holáň se začíná chechtat. Déžo naletí. Povídá:

„Říkáš málo kyslíku? Basom, může být pravda?" kouli nevěřicně oči. Nevšímá si feťáka, který se už popadá za břicho.

„Já nevím, ale zdá se, že na tom něco bude." Holáň poté vyprskne, jako sopka.

„Co smeješ, může být pravda. Já jednou věšel a kurňa, byl tvrdý, jako světlice".

„Déžo, říká se svíce a ne světlice!" upozorním ho a pak se chechtám, jako bych chtěl předhonorit feťáka.

„Na moj důvěru, pozoroval mi jako čert" příkládá další polínko Déžo.

To už se málem valíme po zemi. Věděli jsme od lapiducha, že se pokusil o sebevraždu. Bratr mu v poslední chvíli přeřízl provaz. Sám o tom mluvil poprvé. Jen bylo škoda, že se pokus nezdařil, nedošlo by ke znásilnění a bestiálnímu ubodání ubohé důchodkyně, za jejíž vraždu ho tady na uzavřeném speciálním oddělení psychiatrie v P. zavřeli bez možnosti propuštění.

Nějak podobně se „bavíme" až do večere. Po mizerném jídle, chceme ve hře pokračovat.

Onofry je „sytý", takže se zdá, že je vše v pořádku. Ale není nám přáno.

Jen co Kováč rozdá karty, přijde ke stolu rozrušený lapiduch Chromý.

„Hoši, potřeboval bych s vámi mluvit." Řekne a přitom se dívá na mne.

„Když už jsi tady tak mluv! Stejně z tebe nevyjde nic kloudného." Vybidne ho drze feťák Holáň, kterému je fuk, kdy půjde domů. Tolik oblbovacích prášků, za svůj šestadvacetiletý mizerný život, určitě nikdy nemněl, co má zde. Proto si může dovolit být protivný vůči personálu. Jednou to ale přehnal a skončil v kleci. Dnes to podle všeho nehrozí. Chromého známe dost dobře, abychom odhadli, že opravdu mu teče do bot.

Sadista Kováč se rozezlí.

„Když ne hlad, tak bolom, blbec, přijít! Kuťafás!" řekne a provrtává svým smrtícím pohledem střídavě Onofryho a lapiducha. Ten vrahoun si taky může dovolit mít ho na háku, ale lapiduch se tváří, že nic neslyší.

„Půjdu tedy rovnou k věci. Na ženském nám zhruba před hodinou zemřela stará paní Berková. Chtěl bych, abyste ji odvezli před prosekturu a marnici. Tam si ji ráno uklidí..."

„Strč ji ke Kováčovi do postele, ať si trochu užije!“ Utrousí náhlé jedovatou poznámku Onofry. Do třetice, i tehle zmetek si na lapiducha může troufnout, takže jen já jediný musím být neustále ostražitý.

Magor Holáň se řehtá a řehtá. Tuberák přestřelí. Uvědomí si to, až když ho Kováčové vražedné pazoury bleskově čapnou pod krkem a zmáčknou až začíná modrat. Lapiduch zbledne. Ještě štěstí, že alespoň já zachovávám chladnou hlavu. Něco podobné bych snad za jiných okolností neřekl, jako v těchto vypjatých okamžicích:

„Děžo, sakra nech ho být, ještě nám tu vystříká tuberácké potomstvo!“

Kupodivu mne sadista ihned poslechne a surově, se štítlivou grimasou strčí tuberáka pod stůl

„Fijam, nedávej do mne nervy, jinak kopem tebe rit!“ hrozí dotčený. Šelmími očima trhá chudáka Onofryho na kusy. Zdá se, jakoby Chromý zamřel, jenom přiblblle mrká a vzdychá.

„Kamaráde, Děžo, kašli na něj!“ lichotím mu s tím kamarádem. Vím totiž, že s nikým jiným zde na oddělení nechce mít přátelštější vztah než se mnou. Asi proto, že jsem přišel s pověstí velkého rváče, což mne v jeho očích staví do role jakéhosi hrdiny.

Pomalou se uklidňuje. Mně na tom ani tak moc nezáleží. Přinejhorším bych ho srazil pěsti. Jde mi hlavně o to, abych zabodoval u lapiducha. A jak se zdá vyšlo to. Jsem si jistý, že se to určitě projeví při hodnocení mého chování, které je před soudem důležitější, než fakt, že nechlastám.

„Potřebují dva chlapy.“ vysloví po chvílce požadavek lapiduch obživlý skutečností, že mám vše pod kontrolou.

„Půjdu, ale co zato?“ nabízí se jako první feťák.

„Já taky!“ šokuje nás ochotou Kováč, kterému se zachtělo mimo ústav. Je patrné, že chce vytěžit ze situace, která nastala po výstupu. Myslí, že bude lapiduch povolnější. Ten ale ví, co by znamenalo, kdyby něco takového dovolil. Samozřejmě, je neoblomný.

„To určitě! Ty nesmíš!“ zarazí rázně Kováčovy naděje.

„Víš přece, že mimo tuto budovu nesmíš vystrčit ani nos, a pořád to na nás zkoušíš. Už mi s tím jdeš na nervy.“ Usadí ho autoritativně. Napadá mne jestli by si troufl, kdybych tady nebyl. V duchu se ušklíbnu.

„Tak jdeš?“ Osloví mne, aniž čeká, jak sadista zareaguje.

„Co mi zbývá? Onofry, by cestou mohl dostat „hlad“, ještě by mohl někde pustit semínko.“ dloubám do tuberáka.

„Já už jsem hladový teď.“ reaguje okamžitě na má slova a provokativně se ušklíbne na Kováče, když říká: „S mrtvolami stejně nechci mít nic, když tady máme specialistu.“ Teď už nečeká až ho sadista porve za chřtán, Rychle vstává od stolu a mizí. Kováč něco zlostně zamumlá, ale sedí, pouze ho nenávislně doprovází pohledem.

„Neboj se, nebude to zadarmo.“ Slibuje mi lapiduch, poočku však pozoruje Kováče.

Vím, že mi příště donese placku rumu a jednou nebo dvakrát nechá v noci odemčené dveře na ženském. V duchu pouze doufám, ať Věrka z Vranova má po tom, vždyť víte na co myslím. Párkrát jsem s ní za odměnu strávil několik hodin. Řeknu vám, to byl teda nářez!

„Ale i posudek!“ zvyšují požadavek.

„No dobře, jen už pojd'te!“ myslí tím i Holáně.

Seběhneme po schodech. Mrtvá už leží před pokojem na pojízdném lehátku, nachystaná k transportu. Halí ji bílé nemocniční prostěradlo. Kontury těla pod ním nás nenechávají na pochybách, že zde opravdu došlo k nezvratné události. Veškeré srandičky jdou rázem stranou. Tváří v tvář smrti, drží hubu i takový sprost'ák, jakým bezesporu je feťák Holáň. To však není na překážku, aby si neodpustil plivnout na podlahu. Rád bych mu zato aspoň jednu vytnul, ale najednou mne cosi pobídne abych se ohlédl. Na schodech vidím sadistu. Oči mu září mne neznámým leskem. Připadá mi, že sleduje napínavý erotický film, v němž mrtvá hraje přední roli.

„Krucí, snad nedospěl až k nekrof...“ Urychleně tuhle myšlenku zapudím. Dělá se mi při ní špatně. V portrétu spoluhráče najednou shledávám ďábelské růžky, které díky nevšímavosti a sobeckosti zůstali doposud bez patřičné pozornosti nás všech.

„Víš, kde je márnice?“ vytrhne mne ze zamýšlení lapiduch. Přikyvují že asi ano. Pro jistotu nám vysvětlí, kde ji máme hledat:

„Ven vyjdeme zádním vchodem. Pak vám otevřu branku. Půjdete asi stopadesát metrů trávníkem rovně, až natrefíte na asfaltovou cestu. Dáte se po ní vlevo. Přijdete k první budově. To jsou laboratoře. Zhruba po sto krocích bude další budova, a jste doma. Poznáte ji podle schůdku, po nichž pak vynesete mrtvolu v prostěradle a položíte ji na betonovou podlahu verandy. No a to je vše. Potom se s vozíkem vrátíte zpět. Víc jak dvacet minut, by vám to zabrat nemnělo.“

„Dobře, dobře, nějak to už najdeme. Ale co já? S ním ses domluvil. Mne zajímá, co nabídneš mně?“ dožaduje se svého Holáň.

„A vlastně, proč posíláš nás? Kde je Pohlová? Pokud vím mněla mít dnes službu.“ popíchne ho feťák.

„Je ji špatně, odpočívá v sesterně. Souhlasil jsem, že do desáté to nějak zvládnou sám.“

Pohlová možná potřebuje protialkoholní léčení více než já a přesto si ji nikdo nevšímá. Ona totiž, když je nalitá, na rozdíl ode mne, pokaždé někam zaleze. Já zase řádím. To, že tak činí v pracovní době nikoho nezajímá.

Báchorce o nemoci mu samozřejmě nevěříme. Necháme to ale plavat. Ať si to ten pitomec užije, když chce za ní makat.

„Zesnulé byla tak trochu moje známá. Nějak se mi protiví, byt její funebrákem, taky proto s vámi smlouvám. Teď aspoň vidíš, že nemohu. Navíc, na trojce začínají blbnout neurotici. Bůh ví co za tím vězí, vždycky když máme exitus vyvádějí, jako pominuti.“ snaží se nás oblbnout cizím slovem.

„Jedno balení Fenmetrazinu. Stačí?" začíná být věčný, když zjistí, že mu na jeho „exitus" kašleme.

„No přidej jedno balení desítek Diazepamů a jsme si kvit!" vylepšuje smlouvu Holář.

„Tak jo! jen už běžte, nebo se ta banda z trojky pomine!"

Když s vozíkem míjíme schody vedoucí na mužské oddělení a blížíme se k zadnímu východu, sadista nás pozoruje. Mně se zdá, že se chová nějak podivně. Připomíná mi závodníka chystajícího se ke startu. Neustále visí pohledem na zahalené postavě mrtvé.

Něco na mne v té chvíli nepříjemně dolehne. Najednou mne zamrazí. Vlasy se mi zježí a já matně tuším proč.

Držím vozík vzadu u nohou. Lapiduch nás popohání. Kováče ztrácím z dohledu, ale ten zlý pocit přetrvává.

Kolečka vozíku drkotají po betonovém chodníku. Ustanou až za dvířky brány, kde najednou beton končí a my se musíme plahočit sluncem sežehlou vysokou trávou. Holář táhne zepředu a já tlačím. Někde poblízku slyším mňučet kočku. Připadám si přesně jako chovanec uzavřeného oddělení psychiatrie v P. Už jen samotný fakt, že od cesty k brance schází chodník o leccm svědčí. Nejhorší na nás však teprve čeká. Odhadují, že je kolem půl deváté. Ještě není čas duchů, ujišťuji se.

Poprvé se nám z vozíku skutálí, když přejíždíme z trávníku na asfaltovou cestu.

Nejdříve žuchnou nohy do trávy. O sekundu později dopadne hlava na asfalt. Ozve se tupé buchnutí a odporné křupnutí, kterého zvuk budu slyšet dokud budu dýchat. Část prostěradla je pod ní. Zbytek bohudík zakrývá zadní partii těla. Nejraději bych všeho nechal, ale chápu, že to nepůjde. Banální převoz začíná nabírat dramatickou formu, zejména, když se opodál ohlásí kočičí vřískot. Nejsem strachoprda, ale z mrtvol a kočičích rejů mi naskakuje husí kůže, jen co o nich slyším vyprávět. Teď je mám ale nadosah ruky. V příšeří rozeznávám rozčuchané vlasy maskující obličej nepřírozeně spočívající na nemocniční cestě. Nějaká studená ruka mi svírá srdce. Připadám si jako zvrhlík. Cítím se špinavý, jako bych ji zneuctil. Už v dosti napjaté chvíli ten pitomec ještě šeptá, místo toho, aby pospíchal napravit to co jsme zpackali:

„Kurník, slyšels to křupnutí? To jsme ji ale dali, co? Kdyby ještě žila, určitě bychom ji zabili. K tomu ještě ten zvířecí chorál...myslím, že to kočičí kňourání nevěští nic dobrého."

„Drž hubu pitomče a trochu ji zvedni, ať mohu vytáhnout prostěradlo, abychom ji mohli zabalit!" nařizují podrážděně. Všímám si, že i já jaksi tiším hlas, nebýt kočky asi bych byl klidnější, ale kdoví? Možná by se našlo něco jiného, co by nám tuhle patálii ztížilo ještě víc.

„Tak to ne! Já se ji ani nedotknu!" zatne se podělaný feťák.

„Sakra, nešpičkuješ! Kdo to tedy udělá?" ptám se. Debilní kočka opět zamňouká.

